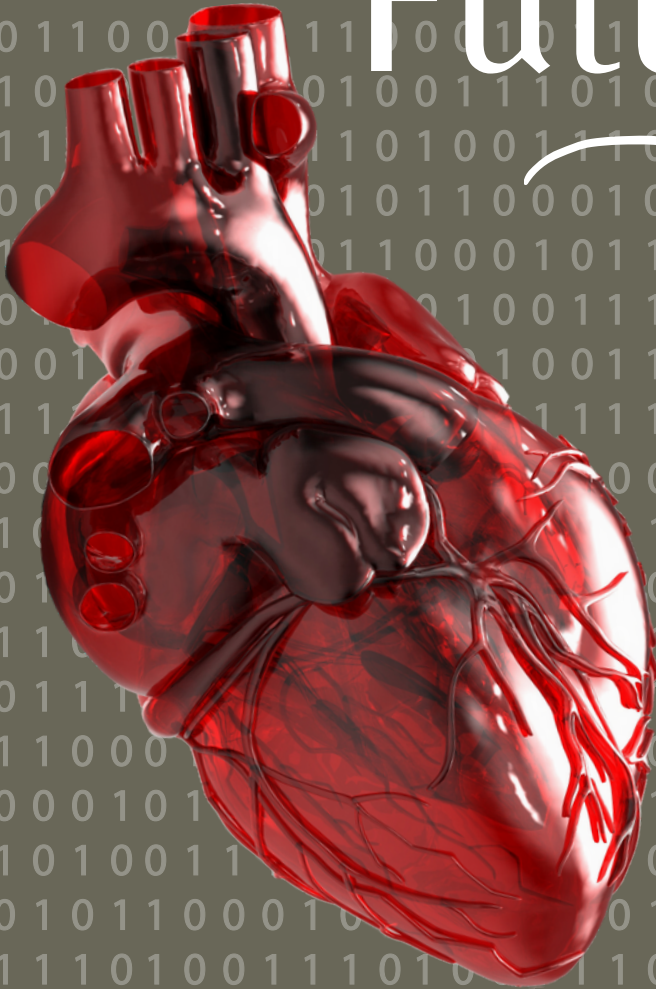

Caring Futures

Kunstutstilling ved Sølvberget galleri
17. september - 18. desember 2022

Caring Futures

Caring Futures?

Today, questions of technology, future sustainability, care and welfare services are inevitably entangled. In a sense, technology and digitization have become an intrinsic part of care practices, and welfare technology is often presented as a solution to challenges faced by the welfare state when it comes to staffing and resources. Digital tools are also deployed in the everyday services of both state and local government, banking and communications, health and social services, all of which impact on the conditions for participation in society.

According to Norwegian Public Paper Innovation in care (NOU 2011:11), welfare technology is defined as "technological assistance that contributes to increased safety, security, social participation, mobility and physical and cultural activity, that strengthens the individual's ability to manage themselves in everyday life despite illness and social, psychological or physical disability". If we follow this definition, welfare technology is an undivided benefit for us citizens. But what is at stake if welfare technology also contributes to insecurity, confusion, and loneliness?

This is the starting point for the interdisciplinary research project Caring Futures: Developing care ethics for technology-mediated care practices at the University of Stavanger, funded by the Norwegian Research Council. This project examines tensions between society's need for new technology on the one hand, and relational and professional care cultures on the other. How do we experience, recognise and understand care, humanity and vulnerability under new technological regimes?

Currently, there is scarce research on how technological innovation affects or changes our understanding of what care can and should be. In the Caring Futures research project, we therefore use care ethics as a theoretical tool. According to social scientist and care ethicist Joan Tronto (1993: 103), care is "a species activity that includes everything that we do to maintain, continue and repair our world so that we can live in it as well as possible. That world includes our bodies, our selves, and our environment, all of which we seek to interweave in a complex, life-sustaining web".

An important point for Tronto is that care is a fundamental social activity: we all have need for it, and we are all involved in providing it, even if this happens on different premises, at different stages of life, and with different commitment and training.

As a theoretical and ethical framework, care ethics foregrounds that all people are vulnerable, and that we need help and support from others at various stages of life. In this perspective, care and welfare are clearly a social concern. Caring for others, and for oneself, should therefore serve as ethical guidelines for both individuals and society. Here, care ethics are in contrast to with NOU 2011's formulations about "strengthening [...] the individual's ability to manage themselves in everyday life".

There can of course be a lot of good self-care in feeling in control, and being able to manage everyday life by yourself. But the radical potential of care ethics lies in the attempt to overturn the entire narrative about what it means to be in need of care: from being reserved for the "needy", to a universal framework.

As a continuation of Tronto's ideas, the research collective The Care Collective has proposed a similar turnaround for how we should think about citizenship in our time. They suggest that «we need to prioritise a model of caring citizenship rather than individualist consumer choices”(2021: 80).

In the Caring Futures project, we investigate this way of thinking, while pointing to a discrepancy between future plans and strategies from the welfare state and care ethical considerations. But although we find a lack of care ethics in government guidelines, we also find some gaps in the care ethical literature. Here, perspectives on the impact of technology are severely under-communicated, or almost absent. This constitutes a significant societal, cultural and scientific challenge, that the Caring Futures project seeks to address.

The overall aim of the project is to contribute radically interdisciplinary research that can ensure quality in technology-mediated care practices, and safeguard care ethical perspectives in relational work. This has implications for both practice, policy and education.

As part of this interdisciplinary approach, we have incorporated the art exhibition CARING FUTURES into our project. In collaboration with artist, curator and researcher Hege Tapio (i/o/lab, OsloMet), we have invited eight artists who, in different ways, pose critical, creative and speculative questions about humanity and care in our time characterized by rapid changes and technological solutions to challenges in society.

With the art exhibition CARING FUTURES, we hope to take care ethics and it's emphasis on social and collective processes seriously. In line with Tronto's insistence that care is a collective concern, our aim for the art exhibition is to facilitate creative spaces for reflection and understanding of what is happening around us today, both socially, culturally and politically.

Including an art exhibition in our overall research project is also an opportunity to bring our research questions out into a larger landscape: it invites new perspectives, and new stories.

This is in line with an important principle in philosophy of science: to study a phenomenon from different angles provides a broader knowledge base. As the feminist philosopher bell hooks puts it: A powerful way we connect with a diverse world is by listening to the different stories that are told (2010: 53).

As part of the exhibition, we would therefore like you as an audience member to leave your reflections and comments about ethics, welfare technology and care. We will use these in our further research about what is at stake for future care and caring futures.

As technological development affects how we organize society, we in the Caring Futures project find it particularly interesting to think together as a collaborative practice about the significance of technology for how we as humans interact, and how we interact with technologies. The overall question remains: what does increased use of so-called welfare technology mean for questions about care, collectivity and human-ness, now and in the future.

Welcome!

Ingvil Hellstrand

Associate professor, Dept. for caring and ethics, University of Stavanger (UiS) and Caring Futures project

&

Hege Tapio

Artist, curator, manager of i/o/lab - Center for Future art, and PhD-candidate, FeLT-Project, Oslo Metropolitan University (OsloMet)

References:

hooks, bell (2010) Teaching Critical Thinking: Practical Wisdom. New York and London: Routledge

NOU 11 (2011) Innovation in the Care Services. Helse-og omsorgsdepartementet.

The Care Collective (2021) The Care Manifesto: The politics of interdependence. London: Verso Press

Tronto, Joan (1993). Moral boundaries. London: Routledge.

Omsorgsfulle framtider?

I dag står vi midt i et uunngåelig møte mellom teknologi, omsorgs- og velferdstjenester og spørsmål om bærekraftighet for framtida. Teknologi og digitalisering har blitt en selvfølgelig del av omsorgspraksiser, og velferdsteknologi blir ofte presentert som en løsning på velferdsstatens utfordringer med å skaffe nok bemanning og nok ressurser i helsevesenet. Digitale verktøy er på full vei inn i både stat og kommune, bank og kommunikasjon, helse og sosialtjenester, noe som preger vilkårene for deltakelse i samfunnet.

I følge NOU 2011:11 Innovasjon i omsorg defineres velferdsteknologi som "teknologisk assistanse som bidrar til økt trygghet, sikkerhet, sosial deltakelse, mobilitet og fysisk og kulturell aktivitet, og styrker den enkeltes evne til å klare seg selv i hverdagen til tross for sykdom og sosial, psykisk eller fysisk nedsatt funksjonsevne". Følger vi denne definisjonen, er velferdsteknologi et udelt gode for oss innbyggere. Men hva står på spill dersom velferdsteknologi også bidrar til utrygghet, forvirring og ensomhet?

Dette er utgangspunktet for det tverrfaglige forskningsprosjektet Caring Futures: Developing care ethics for technology-mediated care practices ved Universitetet i Stavanger, finansiert av Norges Forskningsråd. I dette prosjektet undersøker vi spenningsfeltene mellom samfunnets behov for bruk av mer og ny teknologi på den ene siden, og relasjonelle og profesjonelle omsorgskulturer på den andre. Hvordan opplever, gjenkjenner og forstår vi omsorg, medmenneskelighet og sårbarhet under nye teknologiske regimer?

Foreløpig finnes det lite forskning om hvordan teknologisk innovasjon påvirker eller endrer våre forståelser av hva omsorg kan og skal være. I forskningsprosjektet Caring Futures tar vi derfor i bruk omsorgsetikk som et teoretisk verktøy. Ifølge samfunnsviteren og omsorgsetikeren Joan Tronto (1993: 103), er omsorg «en menneskelig aktivitet som inkluderer alt vi gjør for å opprettholde, fortsette og reparere vår verden slik at vi kan leve i den så godt som mulig. Denne verdenen består av våre kropper, identiteter og omgivelser, som vi alle prøver å veve sammen i et komplekst, livsoppretholdende nettverk»(min oversettelse).

Et viktig poeng for Tronto er at omsorg er en grunnleggende sosial aktivitet: vi har alle behov for det, og vi er alle involvert i å gi det, selv om dette skjer på ulike premisser, på ulike stadier av livet, og med ulikt engasjement og kompetanse.

Omsorgsetikk legger altså til grunn at alle mennesker er sårbare, og at vi i ulike livsfaser vil ha bruk for hjelp og støtte fra andre. I dette perspektivet er omsorg og velferd helt tydelig et sosialt anliggende. Omsorg for andre, og for en selv, bør derfor være en etisk rettesnor for både individ og samfunn. Her står omsorgsetikken i kontrast til NOU 2011 sine formuleringer om å "styrke [...] den enkeltes evne til å klare seg selv i hverdagen".

Det kan være mye god egenomsorg i å føle mestring, og å kunne klare hverdagen selv. Men omsorgsetikkens radikale potensial ligger i forsøket på å snu om på hele fortellingen om hva det vil si å ha behov for omsorg: fra å være forbeholdt de "trengende", så bør det være almenngyldig. Som en videreføring av Trontos ideer, har forskerkollektivet The Care Collective (2021: 80) foreslått en lignende snuoperasjon for hvordan vi bør tenke medborgerskap i vår tid: "Vi må prioritere en modell for omsorgsfullt medborgerskap snarere enn individualistiske forbruksmønstre".

I Caring Futures prosjektet følger vi opp denne måten å tenke på, og peker samtidig på en diskrepans mellom velferdsstatens planer og strategier for framtida, og omsorgsetikkens budskap. Men selv om vi finner lite omsorgsetikk i slike styringsdokumenter, så har også omsorgsetikken noen kunnskapshull: her er teknologiperspektiver underkommuniserte eller nesten fraværende. Dette utgjør en betydelig samfunnsmessig, kulturell og vitenskapelig utfordring, som forskningsprosjektet Caring Futures skal finne svar på.

Det overordnede målet for prosjektet er å bidra med radikalt tverrfaglig forskning som kan sikre kvalitet i teknologi-medierte omsorgspraksiser, og å ivareta omsorgsetiske perspektiver på relasjonsarbeid, med implikasjoner for praksis, policy og utdanning.

Som et ledd i dette tverrfaglige arbeidet, har vi innarbeidet kunstutstillingen CARING FUTURES i vårt prosjekt. I samarbeid med kunstner, kurator og forsker Hege Tapio (i/o/lab, OsloMet), har vi invitert åtte kunstnere som på ulikt vis stiller kritiske, kreative og spekulative spørsmål om medmenneskelighet og omsorg i en tid som preges av raske endringer og teknologiske løsninger på samfunnets utfordringer.

Med kunstutstillingen CARING FUTURES håper vi å kunne ta omsorgsetikkens vektlegging av sosiale og kollektive prosesser på alvor. I tråd med Trontos insistering på at omsorg er et felles, samfunnsmessig anliggende, så vil vi,

gjennom kunstutstillingen, legge til rette for nye refleksjonsrom og alternative innganger til å forstå hva som skjer i samfunnet rundt oss, både sosialt, kulturelt og politisk.

Å inkludere en kunstutstilling i vårt overordnede forskningsprosjekt, gir også en mulighet til å løfte forskningsprosjektets problemstilling ut i et større landskap: det inviterer flere perspektiver, og flere fortellinger. Dette er i tråd med et viktig vitenskapsteoretisk prinsipp om å belyse et fenomen fra ulike innfallsvinkler, for nettopp å få bredest mulig kunnskapsgrunnlag. Som den feministiske filosofen bell hooks sier det: en gjennomgripende måte å forstå verden på, er å lytte til mangfoldet av fortellinger som fortelles (2010: 53).

Som en del av utstillingen, vil vi derfor gjerne at du som publikummer legger igjen dine refleksjoner og kommentarer knyttet til spørsmål om etikk, velferdsteknologi og omsorg. Disse vil vi ta i bruk i vår videre forskning på spørsmål om hva som står på spill for framtidens omsorg.

Ettersom den teknologiske utviklingen påvirker hvordan vi organiserer samfunnet, synes vi i Caring Futures-prosjektet det er spesielt interessant å tenke sammen om teknologiens betydning for hvordan vi som mennesker samhandler, og hvordan vi samhandler med teknologier. Det overordnede spørsmålet gjenstår: hva betyr økt bruk av såkalt velferdsteknologi for spørsmål om omsorg, kollektivitet og menneskelighet, nå og i fremtiden?

Velkommen til utstilling!

Ingvil Hellstrand

Førstemanuensis, Avdeling for omsorg og etikk, UiS og Caring Futures prosjektet

&

Hege Tapio

Kunstner, kurator, leder av i/o/lab: Senter for Framtidskunst, og PhD-kandidat i FeLT-prosjektet, Oslo Metropolitan University (OsloMet)

Referanser:

hooks, bell (2010) Teaching Critical Thinking: Practical Wisdom. New York and London: Routledge

NOU 11 (2011) Innovasjon i Omsorg. Helse og Velferdsdepartementete.

The Care Collective (2021) The Care Manifesto: The politics of interdependence. London: Verso Press

Tronto, Joan (1993). Moral boundaries. London: Routledge.

The curators' text:

To dream of technological humanism

Technological solutions seep into every aspect of our lives, we have become accustomed to useful tools for managing, organizing, communicating and producing. At the same time, we are aware of how technology development can provide fertile ground for prejudice, bias and one-sided perspectives that spread from the development of tools to the establishment and acceptance of norms and mindsets. The techno-optimism that drives our innovation and development seems to drown out thinking towards a long-term perspective that takes care of biological and human needs. In order to be able to exercise some critical reflection and nuance what it means to be a (fellow) human being, amidst all the techno-optimism, we have with the help of 8 artists articulated some issues and thoughts that are presented here in the Caring Futures exhibition.

The first work that meets visitors to the exhibition is Kari Telstad Sundet's audiovisual installation "Memory Space Traveler". A hypothetical machine struggling to understand its dreams. It may seem like science fiction that a machine should be able to dream, but today's computers with artificial intelligence, constructed on the model of biological neurons, help blur the traditional distinction between man and machine. Sundet's work points to our anthropomorphic desire which can easily make us forget that holistic human intelligence comes from bodily experiences. Nevertheless, we see that computers are beginning to develop "human needs": Researchers at Los Alamos National Laboratory have found that artificial intelligence powered by neuromorphic processors can be optimized when they are induced into artificial sleep through noise signals. But what should a machine dream about in its sleep, when it does not have a biological body to relate its experiences to?

The artist Emilia Tikka presents the dark side of biotechnology and calls for a deeper reflection on what is meant by a better life, or an eternal life. In the work "ÆON" we are invited to reflect on the philosophical, social and humanitarian consequences of using gene editing to extend life expectancy.

The discovery of Clustered Regularly Interspaced Short Palindromic Repeats (CRISPR) and CRISPR-associated (Cas) proteins accelerated research into the possibilities of gene therapy and gene editing.

Many may have opened their eyes to the biotechnological tool called CRISPR/dCAS9 when the Chinese researcher He Jiankui announced that he had edited out the HIV virus in the twins Lulu and Nana. The use of CRISPR/dCAS9 is a controversial and debated topic as it could lead to genetic hereditary changes.

Tikka's second work, "Eudaimonia" confronts us with possible issues related to the editing of the human psyche and character. How, for example, will our management and exercise of empathy degenerate if our capacity for compassion can be edited out? In a result-oriented society that expects ever more efficiency, it may become easy to resort to solutions that erode the precise qualities that make us human.

Ruth Gilmour's fine and delicate works in silk bear traces of what it means to be human in both depiction and careful processing with the use of a needle.

In order to look after our health and body, routines and methods have been developed to read information and look for signs of illness. The body and its functions, as well as the individual, are fragmented into parts and segments which are analyzed and then measured against established medical values. In a constantly systematized and eventually algorithm-based interpretation, how can we find our way back to the holistic approach? How can we move from images and representations to better understand the delicate and interwoven fabric that connects our senses and physical body?

Cathrine Evelid's video work animates our human needs and sense of self. In light of our time's technological societal structuring through "smart cities" and home-based care, the work reflects on the challenges we face when it comes to the human need to be understood and looked after. The artist's use of puppet and puppeteer as a representation of the individual also reinforces a kind of helplessness. Placed in surroundings that do not know the main character's history, preferences, characteristics or human needs.

Kaisu Koski and Roland van Dierendonck present a collaborative project that provides references to both low-tech do-it-yourself solutions and to advanced new technology in soft robotics. During the corona pandemic, the healthcare system experienced critical situations with both understaffing and a lack of technological aids. For critical patients in isolation, Brazilian nurses invented the "Hand of God" - where the human warm hand was replaced with two disposable gloves joined together and filled with warm water, worn on the patient's hand to simulate human contact.

Koski and van Dierendonck's collaborative project pursues our needs for care with presence and body contact through haptic explorations. Will we be able to prefer the development of soft tactile robots to hard mechanical solutions within the care industry?

Åsa Båve's work presents us to think about aspects of care and coercion. Båve's artwork "Caring with Force" also leads towards the idea that ethical boundary crossings, norms and practices are changeable parameters that change as new knowledge and insight emerges. The work's exploration and creation also communicates how we can come to incorporate representations and accept methods that we may not ultimately question.

Through the chosen medium of expression, the message about our limited insight is reinforced by presenting selected angles and sections in screen format. By asking questions about how technology can create perspectives in relation to care and care practices, the artwork can also reflect today's concrete situation with the use of artificial intelligence. - Before we incorporate and accept analyzes and choices based on the algorithms of artificial intelligence, perhaps we should ask ourselves this very question. What is not shown or reflected, what socio-cultural basis are these algorithms, choices or answers built on?

Marie Lynn Speckert's artistic research project leads us towards the future of parabiosis with speculative high-tech medical transplants. Speckert's artistic project invites us to think about future portable devices for biometric reading. Taking inspiration from biological phenomena such as parasitism and parabiosis, she envisions that the portable constructions will be able to be transplanted onto the body and create a two-way exchange. A long jump purely aesthetically from Apple's smartwatches, where they almost appear as sculptural extraterrestrial constructions.

Jacob Remin's work in the form of a pop music video has taken its inspiration from R. Brautigan's poem "All Watched Over by Machines of Loving Grace" and a visual matrix dream session where the participants could contribute to the development of material for lyrics for the song.

Present in the dreamlike universe of Remin we find the choir of his developed robot frogs. It's been a long time since Dr. Gray Walter introduced the first turtle-shaped robots Elmer and Elsie in the late 40s. Since that time, the

dream of the technological future with all imaginable and unimaginable aids, machines and functions has manifested itself to become part of our reality. Instead of indulging in dystopian future scenarios, the artist Remin has invited us to fantasize about a beautiful future.

The Caring Futures Art Exhibition invites us to think about how we should create a future founded in technological humanism.

Hege Tapio, Curator
Ingvil Hellstrand, Co-curator

Kuratorenes tekst:

Å drømme om teknologisk humanisme

Teknologiske løsninger siver inn i hvert aspekt av våre liv, vi har tilvent oss nyttige verktøy for å administrere, organisere, kommunisere og produsere. Samtidig blir vi bevisst hvordan teknologiutviklingen kan gi grobunn til fordommer og ensidig perspektiv som forplanter seg videre fra utvikling av verktøy til etablering og akseptering av normer og tankesett.

Tekno-optimismen som driver vår innovasjon og utvikling synes å overdøve tenkningen mot et langsiktig perspektiv som ivaretar biologiske og medmenneskelige behov. For å kunne utøve litt kritisk refleksjon og nyansere hva det vil si å være (med-)menneske, oppi all tekno-optimismen, har vi med hjelp fra 8 kunstnere fått artikulert noen problemstillinger og tanker som presenteres her i utstillingen Caring Futures.

Det første verket som møter besøkende av utstillingen er Kari Telstad Sundet sin audiovisuelle installasjon «Memory Space Traveler». En hypotetisk maskin som strever med å forstå sine drømmer. Det synes kanskje som science fiction at en maskin skulle kunne drømme, men vår tids datamaskiner med kunstig intelligens som konstrueres etter modell av biologiske nevroner bidrar til å viske ut skillet mellom menneske og maskin.

Verket til Sundet peker på vår antropomorfe higen som lett kan få oss til å glemme at den helhetlige menneskelige intelligens kommer fra den kroppslige erfaringen. Allikevel ser vi at datamaskiner begynner å utvikle «menneskelige behov»: ; Forskere ved Los Alamos National Laboratory har funnet ut at kunstig intelligens drevet av neuromorfiske prosessorer kan optimaliseres når de blir indusert til kunstig søvn gjennom støysignaler. Men hva skal en maskin drømme om i sin søvn, når den ikke har en biologisk kropp å relatere sine erfaringer til?

Kunstneren Emilia Tikka presenterer bioteknologiens mørke side og etterspør en dypere refleksjon over hva som menes med et bedre liv, eller et evig liv. I verket «ÆON» inviteres vi til å reflektere over hvilke filosofiske, sosiale og medmenneskelige konsekvenser bruk av gen-redigering til forlengelse av livslengden vil kunne medføre.

Oppdagelsen av Clustered Regularly Interspaced Short Palindromic Repeats (CRISPR) og CRISPR-associated (Cas) proteins satte fart på forskning rundt mulighetene til genterapi og genredigering. Mange fikk kanskje øynene opp for det bioteknologiske verktøyet kalt CRISPR/dCAS9 når den kinesiske forskeren He Jiankui annonserte at han hadde redigert bort HIV viruset i tvillingene Lulu og Nana. Bruk av CRISPR/dCAS9 er et kontroversielt og omdiskutert tema idet det vil kunne medføre genetiske arvelige endringer.

Tikkas andre verk, «Eudaimonia» konfronterer oss med mulige problemstillinger knyttet til redigering av menneskets psyke og karakter. Hvordan vil for eksempel vår forvaltning og utøvelse av empati utarte seg om man kan redigere bort vår evne til medfølelse? I et resultatorientert samfunn som forventer stadig mer effektivitet vil det kanskje kunne bli lettvis å ty til løsninger som forvitrer de egenskaper som nettopp gjør oss menneskelige.

Ruth Gilmour sine vare og delikate verk i silke bærer spor av mennesket i både avbildning og varsom bearbeiding med bruk av nål.

For å ivareta vår helse og kropp er det utviklet rutiner og metoder for å avlese informasjon og se etter tegn på sykdom. Kroppen, kroppsfunksjoner og individet fragmenteres inn i deler og segmenter som analyseres for deretter å måles opp mot medisinske etablerte verdier. I en stadig systematisert og etterhvert algoritmebasert fortolkning, hvordan kan vi finne tilbake til den helhetlige tilnærmingen? Hvordan kan vi bevege oss fra avbildninger og representasjoner for bedre forstå den delikate og sammenfiltrede veven som knytter sammen våre sanser og fysiske kropp?

Cathrine Evelid sitt videoverk animerer våre menneskelige behov og individualitet.

Sett i lys av vår tids teknologiske samfunnsstrukturering gjennom «smarte byer» og hjemmebasert omsorg reflekterer verket over hvilke utfordringer vi står ovenfor når det gjelder menneskets behov for å bli forstått og ivaretatt. Kunstnerens bruk av dukke og dukkefører som representasjon av individet forsterker også en slags hjelpeløshet. Plassert i omgivelser som ikke kjenner hovedpersonens historie, preferanser, egenart eller medmenneskelige behov.

Kaisu Koski og Roland van Dierendonck presenterer et samarbeidsprosjekt som gir referanser til både low-tech gjør-det-selv løsninger og til avansert ny teknologi innen myk robotikk.

Under koronapandemien fikk helsevesenet oppleve kritiske situasjoner med både underbemanning og mangel på teknologiske hjelpemidler.

For kritiske pasienter i isolasjon oppfant Brasilianske sykepleiere «Hand of God» - hvor den menneskelige varme hånden ble erstattet med to engangshansker knyttet sammen og fylt med varmt vann, tredd på pasientens hånd for å simulere menneskelig kontakt.

Koski og van Dierendonck sitt samarbeidsprosjekt forfølger våre behov for omsorg med tilstedeværelse og kroppskontakt gjennom haptiske utforskninger. Vil vi kunne foretrekke utvikling av myke taktile roboter fremfor harde maskinelle løsninger innen omsorgsbransjen?

Åsa Båve sitt verk presenterer oss til å tenke over aspekter ved omsorg og tvang. Kunstverket «Caring with Force» leder også inn mot tanken om at etiske grenseoppganger, norm og praksis er mobile parametere som endres etterhvert som ny kunnskap og innsikt trer frem. Verkets utforskning og tilblivelse kommuniserer også hvordan vi kan komme til å innlemme fremstillinger og akseptere metoder som vi kanskje til slutt ikke stiller spørsmålstegn ved.

Gjennom det valgte uttrykksmediet forsterkes budskapet om vårt begrensede innsyn gjennom å fremvise valgte vinklinger og utsnitt i skjermformat. Ved å stille spørsmål til hvordan teknologien kan skape perspektiver i forhold til omsorg og omsorgspraksis, kan verket også speile dagens konkrete situasjon med bruk av kunstig intelligens. – Før vi innlemmer og aksepterer analyser og valg basert på algoritmene til kunstig intelligens bør vi kanskje spørre oss om nettopp dette. Hva er det som ikke blir vist eller reflektert, hvilket sosiokulturelt grunnlag er det disse algoritmene, valgene eller svarene bygges på?

Marie Lynn Speckert sitt kunstneriske forskningsprosjekt leder oss mot fremtidens parabiose med spekulative high-tech medisinske transplantasjoner. Speckert sitt kunstneriske prosjekt inviterer oss inn til å tenke fremtidige bærbare innretninger for biometrisk avlesing.

Ved å hente inspirasjon fra biologiske fenomener som parasittisme og parabiose, ser hun for seg at de bærbare konstruksjonene vil kunne transplanteres på kroppen og opprette en toveis utveksling. Et langt hopp rent estetisk fra Apple sine smartklokker, der de nærmest fremstår som skulpturelle utenomjordiske konstruksjoner.

Jacob Remin sitt verk i form av en poppete musikkvideo har hentet sine inspirasjonsrøtter fra R.Brautigans dikt «All Watched Over by Machines of Loving Grace» og en visual matrix drømmesesjon hvor deltakerne fikk bidra med utvikling av materiell til lyrikk for sangen.

Tilstede i det drømmeaktige universet til Remin finner vi koret av hans utviklede robotfrosker. Det er lenge siden Dr. Grey Walter presenterte de første skilpadde-formede robotene Elmer og Elsie på slutten av 40-tallet. Siden den tid har drømmen om den teknologiske framtid med alle tenkelige og utenkelige hjelpemidler, maskiner og funksjoner manifestert seg til å bli en del av vår virkelighet. Istedenfor å gi seg hen til dystopiske fremtids scenarier har kunstneren Remin invitert oss til å fabulere om en vakker fremtid.

Kunstutstillingen Caring Futures inviterer til å tenke over hvordan vi skal skape en fremtid fundamentert i teknologisk humanisme.

Hege Tapio, Kurator
Ingvil Hellstrand, Co-kurator

Åsa Båve

BIO

My art is grounded in my own experience of care work. After several years of working with elderly and people with cognitive disabilities, several questions arose in me concerning value, ethics and the general notion of care work. The question of care as a commodity is at the center of my practice. I have a background as a filmmaker and have a BFA in Photography from HDK-Valand, Sweden. My work nowadays results in sculpture, video, installation and performance. I work research-based and I often use material and gestures that relate to health care. In my practice I explore the camera's deficiency in translating a somatic experience to a photographic representation.

BIO (NO)

Min kunst er forankret i egne erfaringer med omsorgsarbeid. Etter flere års arbeid med eldre og mennesker med kognitive funksjonshemninger, fikk jeg flere spørsmål om verdi, etikk og det generelle begrepet omsorgsarbeid. Spørsmålet om omsorg som tjeneste eller vare står sentralt i min kunstneriske praksis. Jeg har bakgrunn som filmskaper og har en BFA i fotografi fra HDK-Valand, Sverige. Arbeidet mitt i dag består av skulptur, video, installasjon og performance. Jeg jobber forskningsbasert og bruker ofte materiale og kroppsspråk som er relatert til helsevesenet. I min praksis utforsker jeg kameraets manglende muligheter til å oversette en somatisk opplevelse til en fotografisk representasjon.

"Caring with Force"

ABOUT THE ARTWORK

Physical human contact in all environments of care seems to be losing its value in this hyper-digital time. Yet, simultaneously, human contact is becoming more and more of a commodity.

In Icelandic psychiatry care, restraint belts have been banned for almost a hundred years. Instead, a method of 'restraint and control' is being used. The method uses physical force to hold down a patient if de-escalating conversation isn't effective. Caring with Force is a video installation that investigates the border between care and force. I use interviews and movement to explore professional intimacy and the impact of forced care.

When using restraint within care you have to make an ethical decision about what causes most harm. It is only to be used when a patient is 'a danger to themselves or to others'. It is a forced action that can cause trauma for the patient. For a care worker, this action will become just one more of all the actions you perform in your work. As well as in other aspects of life that includes restriction; parenting, teaching and other kinds of social interaction, you can easily become numb towards the impact of this kind of procedure. Can a forced action be caring?

I want to look at touch as a form of language and I'm interested in how the camera can work as a tool for that. I've worked together with actors and dancers to create a choreography based on the specific techniques and gestures used in the method.

Film is a medium frequently used as a tool to convey knowledge. Yet, how something looks on camera, and how it is perceived in real life are often two different things.

While putting 'the object' into a new perspective it also excludes aspects that the lens doesn't observe. What can we perceive from this physical experience by only seeing it through a screen? How can this technology create new perspectives in relation to caregiving?

OM KUNSTVERKET

Fysisk menneskelig kontakt ser ut til å miste sin verdi i alle omsorgsmiljøer i vår hyperdigital tid. Likevel blir menneskelig kontakt mer og mer tingliggjort, som en vare.

I islandsk psykiatri har bruk av mekanisk tvang, slik som belter, vært forbudt i nesten hundre år. I stedet brukes en metode for "begrensning og kontroll". Metoden innebærer å bruke fysisk makt for å holde en pasient nede dersom deeskalerende samtale ikke er effektiv. Caring with Force er en videoinstallasjon som undersøker grensen mellom omsorg og makt. Jeg bruker intervjuer og koreografert bevegelse for å utforske faglig intimitet og virkningen av tvangsomsorg.

Når en bruker tvang i omsorg, må en ta en etisk beslutning om hva som forårsaker mest skade. Tvang skal kun brukes når en pasient er «en fare for seg selv eller andre». Det er en inngripende handling som kan forårsake traumer for pasienten.

For en omsorgsarbeider vil denne handlingen kunne bli bare en av mange handlinger du utfører i arbeidet ditt. Dette gjelder også for andre aspekter av livet som inkluderer begrensning: I foreldreskap, undervisning og andre typer sosial interaksjon kan du lett bli følelseløs av virkningen av denne typen prosedyre. Kan tvang være omsorgsfullt?

Jeg ønsker å se på berøring som en form for språk, og jeg er interessert i hvordan kameraet kan fungere som et verktøy for det. Jeg har jobbet sammen med skuespillere og dansere for å lage en koreografi basert på de spesifikke teknikkene og bevegelsene som brukes i metoden.

Film er et medium som ofte brukes for å formidle kunnskap. Likevel, hvordan noe ser ut på kamera, og hvordan det oppfattes i det virkelige liv, er ofte to forskjellige ting.

Samtidig som du setter "objektet" inn i et nytt perspektiv, utelukker det også aspekter som linsen ikke observerer. Hva kan vi oppfatte fra denne fysiske opplevelsen ved kun å se den gjennom en skjerm? Hvordan kan denne teknologien skape nye perspektiver i forhold til omsorg og omsorgspraksis?

Cathrine Evelid

BIO

Cathrine Evelid is born in Bergen in 1969, and is a visual artist and a writer. Her work as an artist is often based on text, and includes live art, installations, as well as graphic prints, video and audio works. At present, Evelid writes short plays, that becomes hybrids of text, scenography and sound, collaborating with puppeteers. She has also published several novels.

BIO (NO)

Cathrine Evelid er født i Bergen i 1969, og er billedkunstner og forfatter. Hennes arbeid som kunstner er ofte basert på tekst, og inkluderer kunstinstallasjoner, så vel som grafiske trykk, video- og lydverk. For tiden skriver Evelid korte skuespill, som fungerer som hybrider av tekst, scenografi og lyd, i samarbeid med dukkeførere. Hun har også utgitt flere romaner.

"Tjenersnakk"

ABOUT THE ARTWORK

In the novel 'Little eyes' by the Argentinian writer Samanta Schweblin, robotic toys called 'kentukis' have two users. A "keeper" owns the toy and keeps it in her home, and a "dweller", a volunteer, controls the kentuki remotely. The keeper does not know the dwellers identity. The robotic toy of Scweblin's novel, has eyes that close and opens, and can be moved around by the 'dweller', but communicates only through animal-like sounds. It's like inviting a mute stranger to watch you in your private home.

In 'Tjenersnakk', an elderly woman living alone struggles with everyday tasks. The woman has nevertheless held on to herself, her identity, and importance in the world. A support-system in form of a Voice-companion, has been installed in her apartment. The Voice-companion guides the woman through daily practicalities, being a source of both security, joy and irritation. But, like in Samanta Schweblin's novel, when help is needed, communication is lacking.

When language fails, what is lost, is not only control. To be able to communicate is crucial. Being able to tell, to explain yourself, to assert your voice, means holding on to your identity, your history and memory. To have a form of language is ingrained in our sense of who we are. In 'Tjenersnakk', when the understanding of the world the woman clings onto is threatened, she experiences the voice that has supported and guided her, as alienating, and as a danger.

«Tjenersnakk» is an exploration of the limits of realism. Our inner landscapes are trimmed and cultured from an early age. We are shaped by our social norms and believes. «Tjenersnakk» seeks to soften a harsh reality, by allowing the part of us that is often seen as malfunction. Amongst the human talents and abilities are the surreal, the humorous, and absurd. Holding on to your own story, is a fundamental part of being human. Sometimes the realism of your dreams, feels more true to you than what you are told is the realities of the world.

The design aesthetic of the puppet and the stageset in this videowork is inspired by the 1980's film 'The Shining'. The film takes place in an abandoned hotel. The actor Jack Nicholson walks into room 237, and finds a beautiful young woman in the bathtub. But when they embrace, the beauty transforms into an old, decaying body. Old women are often used symbols of horror in popular culture. Our fear of the old woman is more than our fear of death. It is also the terror and disgust of weakness and malfunction, of what we perceive as ugly and unwanted. In our society, old minds and bodies do not hold high status. Humans are valued for being well functioning, ensuring efficiency, and high productivity. Still, Nicholson is drawn to the embrace.

Like the mechanics between a puppeteer and a puppet, the mechanics between humans and technology are intertwined. Technology develops faster than ever, and in our imagination, evolving beyond our control. Perhaps we suppress the knowledge that it all springs from a human desire, like the embrace Jack Nicholson walks freely into, a kiss wanted and longed for, but driven by human greed, the forever lust for more.

OM KUNSTVERKET

I romanen «Little Eyes» av den argentinske forfatteren Samanta Schweblin, har robot-leketøy kalt «kentukis» to ulike brukere. En «innehaver» eier leken og har den i hjemmet sitt, og en «beboer», som har meldt seg frivillig, fjernkontrollerer kentukien. Innehaveren kjenner ikke beboerens identitet. Robotleketøy i Schweblins roman har øyne som kan lukkes og åpnes, og den kan flyttes rundt og beveges av beboeren, men den kommuniserer bare gjennom dyrelignende lyder. Det er som å invitere inn en stum fremmed til å se på deg i ditt private hjem.

I «Tjenersnakk» sliter en aleneboende, eldre kvinne med hverdagslige gjøremål. Kvinnen har likevel holdt fast ved sin selvfølelse, sin identitet og betydning i verden. Et digitalt støttesystem i form av en stemmestyrte ledsager, Voice, er installert i leiligheten hennes. Voice-ledsageren guider kvinnen gjennom praktiske, daglige gjøremål, og er en kilde til både trygghet, glede og irritasjon. Men, som i Samanta Schweblins roman, når nødvendig hjelp trengs, mangler kommunikasjonen.

Når språket svikter, er det ikke bare kontroll som går tapt. Å kunne kommunisere er avgjørende. Å kunne fortelle, forklare deg selv, hevde stemmen din, betyr å holde på din identitet, din historie og hukommelse. Å ha en form for språk, er inngrodd i vår følelse av hvem vi er. I «Tjenersnakk», når verdensforståelsen som kvinnen klamrer seg til er truet, opplever hun stemmen som har støttet og veiledet henne, som fremmedgjørende og som en fare.

«Tjenersnakk» er en utforskning av realitetens grenser. Våre indre landskap vedlikeholdes og dyrkes fram fra vi er små. Vi er formet av våre sosiale normer og tro. «Tjenersnakk» tar sikte på å myke opp en streng virkelighet gjennom å slippe til den delen av oss som ofte blir sett på som feil. Blant menneskelige talenter og evner finner vi også det surrealistiske, humoristiske og absurde. Å holde på sin egen historie er en grunnleggende del av det å være menneske. Noen ganger føles drømmene dine mer sanne, enn det du blir fortalt at er verdens realiteter.

Design-estetikken til dukken og scenesettet i verket, er inspirert av 1980-tallsfilmen "The Shining". Filmen foregår på et forlatt hotell. Skuespilleren Jack Nicholson går inn i rom 237, og finner en vakker ung kvinne i badekaret. Men når de omfavner hverandre, forvandles skjønnheten til en gammel, råtnende kropp.

Gamle kvinner brukes ofte som skrekksymboler i populærkulturen. Vår frykt for den gamle kvinnen er mer enn vår frykt for døden. Det er også skrekk og avsky for svakhet og funksjonsfeil, det vi oppfatter som stygt og uønsket. I vårt samfunn har ikke eldre sinn og kropp høy status. Mennesker verdsettes for å være velfungerende, og sikre effektivitet og høy produktivitet. Likevel blir Nicholson tiltrukket av omfavnelsen.

Som dynamikken mellom en dukkefører og en dukke, er dynamikken mellom mennesker og teknologi sammenvevd. Teknologien utvikler seg raskere enn noen gang, og i våre fantasier utvikler den seg utenfor vår kontroll. Kanskje undertrykker vi kunnskapen om at det hele springer ut fra et menneskelig begjær, slik som omfavnelsen Jack Nicholson går fritt inn i, et kyss ønsket og lengtet etter, men drevet av menneskelig grådighet, det evige begjæret etter mer?

Ruth Gilmour

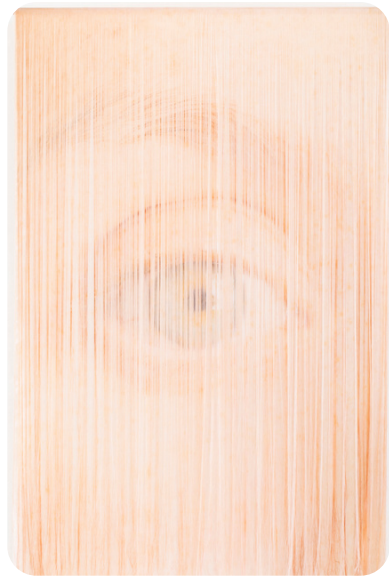
BIO

Ruth Gilmour (b. 1990, Glasgow, Scotland) is an artist that is currently living and working in Denmark. Whilst she considers her practice to be multi-disciplinary, her research is rooted in the act of making; a process that allows her to think through concepts and create new meaning. Gilmour's choice of materials and processes develop alongside her bodily conditions and vice versa. She considers how a personal experience of chronic illness can stimulate understandings of fragility and resilience and how craft can translate these experiences into an intimate knowledge of materials and their vulnerabilities. Her practice is an ongoing investigation into the cathartic meeting place that exists between body/material and the healing form of mysticism that can occur through liminal grounds.

BIO (NO)

Kunstneren Ruth Gilmour (f. 1990, Glasgow, Skottland) bor og arbeider i Danmark. Selv om hennes kunstneriske praksis er tverrfaglig, er forskningen hennes forankret i det å skape eller lage; en prosess som lar henne tenke gjennom begreper og skape ny mening. Gilmours valg av materialer og tilgangsmetoder er noe som utvikler seg sammen med kroppslige endringer og situasjoner - og vice versa. Hun undersøker hvordan personlig erfaring med kronisk sykdom kan stimulere til alternative forståelser av sårbarhet og mottstandskraft, og hvordan håndverk kan oversette disse opplevelsene til intim kunnskap om materialer og deres sårbarheter. Gilmours praksis er en pågående utforsking av den katarktiske møteplassen mellom kropp/materiale, og en helende form mystisisme som kan oppstå i liminale rom.

"Split Observations"

ABOUT THE ARTWORK

The medicalization of my body informs my artistic practice, I consider the inflammatory impact of chronic illness on my basic vulnerabilities and I respond to the medical gaze. I imagine the disassembly of my body in a manner that echoes Western medical traditions by examining my appendages and organs independently and investigating gestures performed during medical examinations.

Our senses allow us to perceive, process and integrate the external world and some of our sensing organs simultaneously channel our inner states outward. Three new textile artworks explore the interfacing capacities of our eyes, tongues, and hands for the Caring Futures exhibition. A stretched image of my ear canal is also depicted in a textile artwork from 2020.

I use digital processes to transfer images of my body in its natural form and colour onto silk. Through the soft and safe synthesis of image, material and lived experience, I subvert traditions of craft to explore ideas of de/construction: I fray, fold, rip and split to produce displays of silk fibre that exhibit the body as an assemblage made up of multiple beings, cultures and matters.

Our fleshy realities are becoming more integrated with technology. In addition to improving medical care and patient wellbeing, the use of digital technology to monitor and promote health threatens subjugation. The contradictions and complexity involved in matters are best understood when thinking through the body's sensorium and its constituting relations. Split Observations challenges the disembodied construction of binary oppositions and illusions of perfectibility, wholeness and oneness.

OM KUNSTVERKET

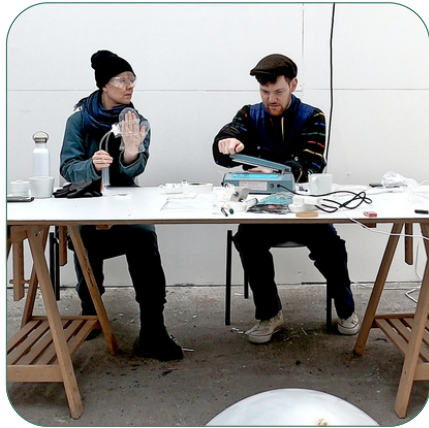
Medikaliseringen av min egen kropp informerer min kunstneriske praksis. Jeg tenker på og med den inflammatoriske virkningen kronisk sykdom har på mine grunnleggende sårbarheter, og jeg møter det medisinske blikket. Jeg forestiller meg demonteringen av kroppen min på en måte som gjenspeiler vestlige medisinske tradisjoner: jeg undersøker organer og kroppsdelene uavhengig av hele kroppen, og utforsker praksiser og koreografier utført i medisinske undersøkelser av min egen kropp.

Sansene våre lar oss oppfatte, bearbeide og integrere den ytre verden, og noen av våre sanseorganer kanalisere samtidig våre indre tilstander utover. I tre nye tekstilkunstverk utforsker jeg grensesnittkapasiteten til våre øyne, tunger og hender for Caring Futures-utstillingen. Et bilde av øregangen min fra 2020, strukket ut som et tekstilkunstverk, er også med i utstillingen.

Jeg bruker digitale prosesser for å overføre bilder av kroppen min i sin naturlige form og farge til silke. Gjennom den myke og ufarlige syntesen av bilde, materiale og levd erfaring, utfordrer jeg håndverkstradisjoner som er opptatt av de/konstruksjon: Jeg frynser, bretter, river og deler for å skape verk av silkefiber som viser kroppen som kompleks sammenblanding av flere typer av liv, kulturer og materialer.

Våre kroppslige realiteter blir mer og mer integrert med teknologi. I tillegg til å forbedre medisinsk behandling og pasientvelvære, kan bruken av digital teknologi for å overvåke og fremme helse også motvirke undertrykkelse. Motsetningene og kompleksiteten som er involvert i dette kan best forstås når man tenker gjennom kroppens sansespill og dets konstituerende relasjoner. Split Observations utfordrer den kroppsløse konstruksjonen av binære motsetninger og illusjoner om perfektjon, helhet og uavhengighet.

Kaisu Koski & Roland van Dierendonck

BIOS

Kaisu Koski is a cross-disciplinary artist with a background in performance and screen-based media. She is an associate professor of art and design at Sheffield Hallam University. Kaisu's work explores climate crisis, human-nonhuman relationships, and empathy, and it involves collaboration with scientists, clinicians, and engineers. She has conducted research fellowships in various medical schools and created films for medical curricula on topics such as vaccine-hesitancy and breaking bad news. Kaisu's work has been exhibited and performed in multiple gallery shows and theaters. In 2020, Kaisu initiated the Citizen Surgery Collective, an interdisciplinary practice-based research group consisting of artists, critical posthumanists and anthropologists. Their work concerns surgical literacy, sensory skills acquisition, and the relationship between (non)human animal bodies and food.

Roland van Dierendonck is an Amsterdam-based artist and practice-based PhD candidate at Lab4Living at Sheffield Hallam University, UK. He has a background in biology, media technology, and the biological arts. Roland's current research involves translating human-microbe connections into sensory experiences using haptics (touch) and audiovisual microscopy techniques. He has been invited to various artist residencies. Roland often works in collaborations, forming multidisciplinary groups, the work of which has been exhibited at multiple galleries and festivals. Roland is a fellow of the Global Community Biosummit, organized annually at the MIT Medialab in Boston, and he has led the BioHack Academy at Waag, Amsterdam. He previously lived in Oslo, Norway, where he organized workshops for the Norwegian Bio Art Arena in Ås.

Kaisu Koski & Roland van Dierendonck (NO)

BIOS

Kaisu Koski er en tverrfaglig kunstner med bakgrunn fra performance og visuelle medier. Hun er førsteamanuensis i kunst og design ved Sheffield Hallam University. Kaisus arbeid utforsker klimakrise, empati og forholdet mellom det menneskelige og ikke-menneskelige, ofte i samarbeid med forskere, klinikere og ingeniører. Hun har vært gjesteforsker ved flere medisnutdanninger, og lagt filmer for medisinske læreplaner om emner som vaksinenøling og hvordan formidle dårlige nyheter. Kaisus verk har blitt stilt ut og fremført i flere gallerier og visningssteder, deriblant Künstlerhaus Mousonturm, Hasselt Triennial, Lawndale Art Center i Houston, Estonian Museum of Applied Arts, Czong Institute for Contemporary Art og Helsinki International Film Festival. Verkene hennes har mottatt priser i filmfestivalkretser. I 2020 tok Kaisu initiativ til Citizen Surgery Collective, en tverrfaglig praksisbasert forskningsgruppe bestående av kunstnere, kritiske posthumanister og antropologer. Arbeidet i dette kollektivet utforsker kirurgiske forståelser, sensoriske ferdigheter og forholdet mellom (ikke)menneskelige dyrekropper og mat.

Roland van Dierendonck er en Amsterdam-basert kunstner, og praksisbasert PhD-kandidat ved Lab4Living ved Sheffield Hallam University, Storbritannia. Han har bakgrunn fra biologi, medieteknologi og biokunst. Rolands pågående forskning utforsker hvordan forbindelser mellom mennesker og mikrober kan oversettes til sensoriske opplevelser ved hjelp av haptikk (berøring) og audiovisuelle mikroskopiteknikker. Han har blitt invitert til flere kunstnerresidenser, inkludert Feel your Fermented Biome med Julian Staddon ved Coalesce Center for Biological Arts ved universitetet i Buffalo, USA. Roland jobber ofte i samarbeidsprosjekter og tverrfaglige grupper, og disse arbeidene har blitt stilt ut på flere gallerier og festivaler, inkludert Ars Electronica Festival, London Design Festival og STWST48x7. Roland er stipendiat ved Global Community Biosummit, som arrangeres årlig ved MIT Medialab i Boston, og han har ledet BioHack Academy i Waag, Amsterdam. Han har tidligere bodd i Oslo, Norge, hvor han arbeidet med å organisere workshops for Norsk BioArt Arena i Ås.

"Pneumatic Kitchen"

ABOUT THE ARTWORK

Pneumatic Kitchen is a collaborative project by Kaisu Koski and Roland van Dierendonck. It involves performative, material, and sensory testing of "recipes" and "ingredients" to simulate empathic gestures through haptics. Pneumatic Kitchen adapts existing DIY soft robotics recipes and works with kitchen-grade materials such as (recycled) rubber, plastic, and silicone, and various pneumatic techniques via manual and automated pumps and valves.

To advance these wearable and unwearable experiments, Pneumatic Kitchen collaborates with Sheffield BioMedical Robotics Lab. The project continues Kaisu's earlier work on Artificial Empathy, in which she created an inflatable hugging garment HUG. The research also connects to Roland's ongoing PhD study Sensing Microbes, on haptic technology and bio-digital interaction. The Pneumatic Kitchen series includes performative prototype demonstrations and tutorials which highlight speculative ways to research future health technologies.

OM KUNSTVERKET

Pneumatic Kitchen er et samarbeidsprosjekt av Kaisu Koski og Roland van Dierendonck. Prosjektet utforsker performativ, materiell og sensorisk testing av "oppskrifter" og "ingredienser" for å simulere empati og empatisk kroppsspråk gjennom haptikk (berøring). Framgangsmåten for Pneumatic Kitchen er å tilpasse eksisterende myke robotkoppopskrifter som kan lages selv (DIY) gjennom bruk av kjøkkenmaterialer slik som (resirkulert) gummi, plast og silikon, og ulike pneumatiske teknikker, blant annet manuelle og automatiserte pumper og ventiler.

For å promotere disse eksperimentene, samarbeider Pneumatic Kitchen med Sheffield BioMedical Robotics Lab. Dette prosjektet er en videreføring av Kaisus tidligere arbeid med Artificial Empathy, der hun skapte et oppblåsbart klemmende plagg kalt KLEMS. Prosjektet knytter seg også til Rolands pågående forskning i doktorgradsstudiet Sensing Microbes, om haptisk teknologi og bio-digital interaksjon. Pneumatic Kitchen er en serie arbeider som inkluderer performative demonstrasjoner og veiledninger av robotiske prototyper som fremhever spekulative måter å forske på fremtidige helseteknologier på.

Jacob Remin

BIO

Jacob Remin (b. 1977) is a composer, artist and engineer. Remin's focus is on the meeting between late capitalism and the algorithmic potential of the internet and computers everywhere.

Remin's practice is a critical meditation over technology and the power structures it creates. Remin likes to create spaces for conversation. His works are often manifested as physical works in between light, space and composition.

BIO (NO)

Jacob Remin (f. 1977) er komponist, kunstner og ingeniør. Sentralt i Remins arbeid er møtet mellom sen-kapitalismen og det algoritmiske potensialet til internett og datamaskiner overalt.

Remins praksis er en kritisk meditasjon over teknologi og de maktstrukturene som den skaper. Remin liker å skape rom for samtale. Hans verk manifesteres ofte som fysiske verker i møtet mellom lys, rom og komposisjon.

"All Watched Over by Machines of Loving Grace"

ABOUT THE ARTWORK

When it comes to network culture and infrastructure, we all subscribe to the notion of mass surveillance and monetization of our most intimate online relations, to the extent that it is almost naïve to suggest a connected world, based on values of privacy for the individual and care for the other.

All Watched Over by Machines of Loving Grace is a celebration of trans-species unity between human, network and the radical other. Staged as a pop song and music video: A singer with a choir of robot toads. A song of hope, lyrics based upon quotes formed during a collective dreaming session on the subject of networked intimacy and care.

This piece aims at establishing a setting which allows for a more positive and open visualization of a future in cybernetic harmony. A future where we can trust the network and the machines that are part of it. The title is borrowed from a poem by Richard Brautigan written in 1968, which carries the positivity towards and trust in the future which this project hopes to achieve.

OM KUNSTVERKET

Når det gjelder nettverkskulturer og infrastrukturer, godtar vi alle masseovervåking av og kapitalisering på våre mest intime online-relasjoner. Dette skjer i så stor grad at det nærmest er naivt å foreslå en forbundet verden basert på verdier som privatliv og omsorg for andre.

All Watched Over by Machines of Loving Grace er en feiring av krysningene mellom mennesket, alle former for nettverk og den radikale andre. Iscenesatt som poplåt og musikkvideo: En sanger med et kor av robotpadder. En sang om håp, med tekst basert på sitater fra en gruppesamling hvor metoden «kollektiv drømming» ble brukt for å få tak i sammenhengene, nettverkene, mellom intimitet og omsorg.

Dette verket etablerer en situasjon som gir mulighet for en mer positiv og åpen visualisering av en fremtid i kybernetisk harmoni. En fremtid der vi kan stole på nettverket og maskinene som er en del av denne harmonien. Tittelen All Watched Over by Machines of Loving Grace er lånt fra et dikt av Richard Brautigan skrevet i 1968, som framhever den positiviteten og tilliten til fremtiden som dette prosjektet sikter mot å oppnå.

Marie Lynn Speckert

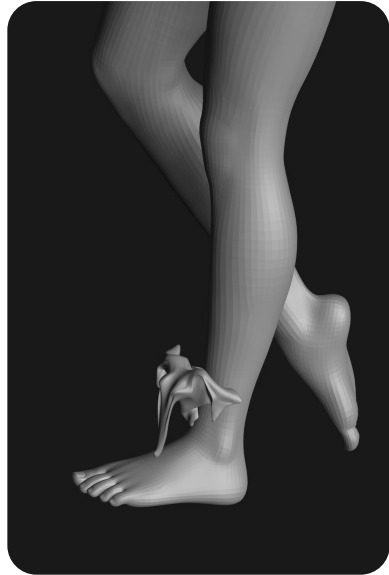
BIO

Marie Lynn Speckert is born 1989 in Hannover (DEU). She lives and works in Berlin and Leipzig / Germany, and has worked in the field of sound, sculpture, medicine and media since 2010. Her education involves a BA-diploma in Sculpting (Metal), supervised by Prof. Andrea Zaumseil at Burg Giebichenstein University of Art and Design Halle (2010-2015), and an MA Sculpting supervised by Prof. Wilhelm Mundt and Prof. Carsten Nicolai at Dresden University of Fine Arts (2015-2017). Speckert is an early-stage researcher working with Prof. Martin Kaltenbrunner and Prof. Atau Tanaka at University of Arts Linz, Austria (since 2021). She is active as a sound artist and composer with pseudonyms „Alphabeton“ and „DURA“.

BIO (NO)

Marie Lynn Speckert er født 1989 i Hannover (DEU). Hun bor og jobber i Berlin og Leipzig / Tyskland, og har arbeidet i feltene lyd, skulptur, medisin og media siden 2010. Hun har en BA i skulptur (metall) veiledet av prof. Andrea Zaumseil ved Burg Giebichenstein University of Art and Design Halle (2010-2015). Hun har en MA i skulptur, veiledet av prof. Wilhelm Mundt og prof. Carsten Nicolai ved Dresden University of Fine Arts (2015-2017). Hun er for tiden en «early-career» forsker i samarbeid med prof. Martin Kaltenbrunner og prof. Atau Tanaka ved University of Arts Linz, Østerrike (siden 2021). Speckert har vært aktiv som lydkunstner og komponist med pseudonymet "Alphabeton" og "DURA".

"Scalptomorpha"

ABOUT THE ARTWORK

In this art and research project I will utilize a portable art tool that the visitor "wears" during an exhibition in order to receive notable feedback from his/her internal body signals. It might be considered a parasite or an extension of a body part or organ, even as a tool of medical aid with the goal of manipulating the 'organism' (the participants body).

Parabiosis (also called Karpose) is the term for two organisms from different species that mutually profit from their symbiotic interrelation each for its own. This phenomena is typical in the animal kingdom, which I would like to address and to which I intend to compare. The parasite usually settles in organs or on skin, feeds and lives in it as a habitat. This can have a symbiotic positive effect on the host, or a negative harmful one. In either case, the host will be manipulated.

In the case of the deep-sea frogfish, partnering males and females fuse with one another to the extent that the skin and bloodstream of the partners grow together. This is called sexual parasitism, but has more to do with transplantation. The male fuses with the tissue on the female and from then on it is unable to feed himself, but is nourished by the female's bloodstream, similar to embryos in the mammalian uterus. Interestingly, this kind of transplantation shows no defensive reactions.

The connection to transplantation - attaching of an organ - is another example of parabiosis. An artificially created tool could function as an additional organ that can be fitted to an existing 'organism'. It should behave as a "guest" or prosthetic for a sculptural body, allowing for communications and feedback to run within a closed system.

The interaction between this tool (the guest or the parasite) - will the body accept it or reject it? This will be the focus of my research. This tool should influence the observing habits of the host and therefore the perception.

It will adjust to the form of the body and will be fastened onto where the body can show an intended reaction order. The information that the tool receives are parameters from internal body mechanisms, like pulse or fascia signals. The interface will be part of my work, to develop something that translates those signals into feedback.

OM KUNSTVERKET

I dette kunst- og forskningsprosjektet vil jeg bruke kunst som et bærbart verktøy som besøkende «kler på seg» under utstillingen, og på den måten mottar tilbakemelding fra egne kroppssignaler. Kunstverktøyet kan betraktes som en parasitt eller en forlengelse av en kroppsdel eller et organ, eller som et medisinsk hjelpemiddel med mål om å manipulere "organismen" (deltakerens kropp).

Parabiose (også kalt Karpose) er betegnelsen på to organismer fra forskjellige arter som gjensidig tjener på et symbiotisk forhold. Dette fenomenet er typisk i dyreriket, som jeg her gjerne vil rette søkelyset mot og sammenligne med. En parasitt setter seg vanligvis i organer, hvor den spiser og lever som et habitat. Symbiosen som oppstår, kan ha både positiv og negativ effekt på verten. I begge tilfeller vil verten bli påvirket.

I arten kalt dyphavsgfroskefiskene smelter parrende hanner og hunner sammen i den grad at huden og blodstrømmen til partnerne vokser sammen. Dette kalles seksuell parasittisme, men har mer med transplantasjon å gjøre: Hannen smelter sammen med vevet på hunnen, og er fra da av ikke i stand til å mate seg selv, men får næring av hunnens blodstrøm, likt embryoer i pattedyrets livmor. Interessant nok utløser denne typen transplantasjon ingen defensive reaksjoner hos noen av partene.

Koblingen til transplantasjon – feste av et fremmed organ – er et annet eksempel på parabiose. Et kunstig skapt verktøy kan fungere som et ekstra organ som kan tilpasses en eksisterende "organisme". Dette verktøyet skal oppføre seg som en "gjest" eller protese for en spesifikk kropp, slik at kommunikasjon og tilbakemelding mellom «delene» kan kjøres innenfor et lukket system.

Jeg er opptatt av samspelet dette verktøyet krever mellom gjesten eller parasitten på den ene siden og verten på den andre - vil kroppen akseptere det eller avise det? Dette vil være fokus for mitt prosjekt.

Verktøyet jeg lager bør plukke opp og påvirke vertens vaner og kroppssignaler, noe som i sin tur påvirker oppfatningen av hva som skjer i kroppen. Det vil tilpasse seg kroppens form og festes til et sted på kroppen hvor en tiltenkt reaksjonsrekkefølge kan vises. Informasjonen som verktøyet mottar er fra indre kroppsmekanismer, som puls- eller fasciasignaler. Grensesnittet vil være en del av arbeidet mitt: å utvikle noe som omsetter disse signalene til tilbakemelding til verten.

Kari Telstad Sundet

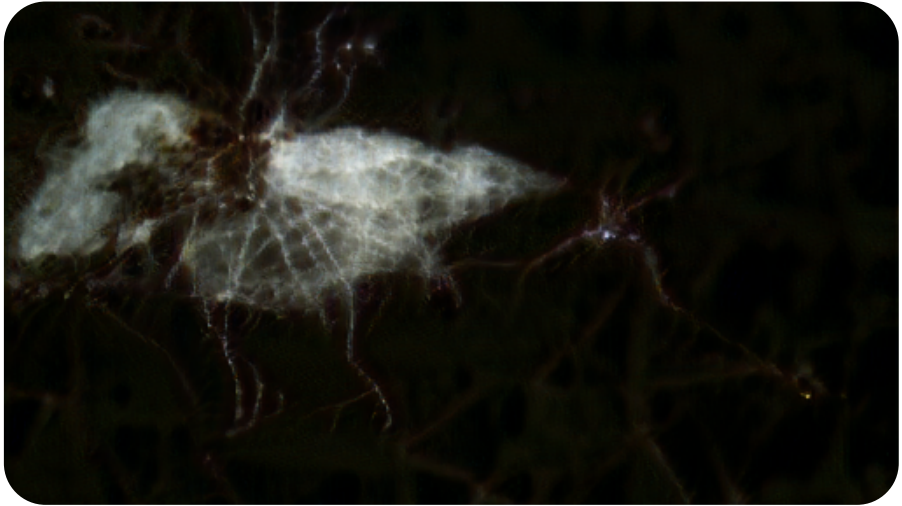
BIO

Kari Telstad Sundet (b.1987) is a composer residing in Kristiansund, Norway. Her main focus is on sound's ability to evoke visual associations, nostalgia and memories. She makes widespread use of field recordings and archive materials in her works. She primarily writes chamber music, mixed music, electro acoustic music and creates audio-visual pieces. Her works have been performed or presented at festivals such as Borealis, UNM, Bergen Assembly and Sound of Stockholm.

BIO (NO)

Kari Telstad Sundet (f.1987) er en komponist bosatt i Kristiansund, Norge. Hennes hovedfokus er på lydens evne til å vekke visuelle assosiasjoner, nostalgi og minner. Hun gjør utstrakt bruk av feltopptak og arkivmateriale i sine arbeider. Hun skriver primært kammermusikk, blandet musikk, elektroakustisk musikk og lager audiovisuelle stykker. Verkene hennes har blitt fremført eller presentert på festivaler som Borealis, UNM, Bergen Assembly og Sound of Stockholm.

"Memory Space Traveler"

ABOUT THE ARTWORK

In Memory Space Traveler, a hypothetical machine faces the fork in the road that real life AI might one day arrive at. It understands loss and memories - but only to a point. Since there is no innate understanding, it tries to explain its memories and dreams by pointing to physical structures and electrical currents in the brain. It then tries to humanize its understanding of how they work through what it believes is the human approach- metaphor and poeticism. This gives rise to something that is both extremely familiar, and eerily mechanical.

The images in this piece are taken from the neural network Big Sleep. This is an adversarial network that "dreams" images.

Our will to have AI create artful images and to dream, shows our love of anthropomorphizing machines, and there is something beautiful about that - as long as we never forget that the machines are made in our image, not the other way around.

We cannot be reduced to a sum of our parts. Our illnesses are not mere glitches that need fixing, and human beings are not a collection of organs with which there could be a problem. There is also the mysterious and intangible and everything that cannot be explained, weighed or measured, and so far, AI cannot account for that. An AI will see us as a data set, an assembly - a machine.

This work tries to look at mechanomorphism and anthropomorphism from a different angle - literally through the dreams of a semi-sentient machine.

OM KUNSTVERKET

I Memory Space Traveller står en hypotetisk maskin midt i veiskillet som virkelige AI'er en dag kan komme til. Maskinen forstår tap og minner – men bare til et visst punkt. Siden det ikke er noen medfødt forståelse, prøver den å forklare minnene og drømmene sine ved å peke på fysiske strukturer og elektriske strømmer i hjernen. Den prøver deretter å humanisere sin forståelse av hvordan de fungerer gjennom det den mener er en menneskelige tilnærming - gjennom metaforer og poetisk språk. Dette gir opphav til noe som er både ekstremt kjent og uhyggelig mekanisk.

Bildene i dette verket er hentet fra det nevralt nettverket Big Sleep. Dette er et kunstig nevralt nettverk som "drømmer" bilder. Vår vilje til å få AI til å skape kunstferdige bilder og å drømme, viser vår kjærlighet til å antropomorfisere maskiner, og det er noe vakkert med det – så lenge vi aldri glemmer at maskinene er laget i vårt bilde, ikke omvendt.

Vi kan ikke reduseres til summen av delene våre. Sykdommene våre er ikke bare feil som må fikses, og mennesker er ikke en samling organer som det kan være et problem med. Det er også det mystiske og immaterielle og alt som ikke kan forklares, veies eller måles, og til nå kan AI ikke redegjøre for det. En AI vil se oss som et datasett, en sammenstilling - en maskin.

Dette verket prøver å se på mekanomorfisme og antropomorfisme fra en alternativ vinkel – bokstavelig talt gjennom drømmene om en delvis følende og tenkende maskin.

Emilia Tikka

BIO

Emilia Tikka is a transdisciplinary designer and researcher. Her work explores philosophical dimensions and cultural implications of contemporary biomedical technologies such as genetic engineering and cellular reprogramming. Emilia`s practice includes film, designing speculative objects and hands-on laboratory research. She is currently a PhD candidate at Aalto University, School of Arts, Design and Architecture in Helsinki Finland and an artist in residence in the Art4med project at the Finnish Bioart Society. Her former affiliations include: visiting scholar at Humboldt-Universität zu Berlin and artist in residence at the laboratories of Max-Delbrück-Centre for Molecular Medicine in Berlin. Her works have been exhibited internationally. Her current research is supported by Kone Foundation.

BIO (NO)

Emilia Tikka er en tverrfaglig designer og forsker. Arbeidet hennes utforsker filosofiske dimensjoner og kulturelle implikasjoner av moderne biomedisinske teknologier, slik som genteknologi og cellulær omprogrammering. Emilias praksis inkluderer film, design av spekulative objekter og praktisk laboratorieforskning. Hun er for tiden ph.d.-kandidat ved Aalto-universitetet, School of Arts, Design and Architecture i Helsingfors, Finland og artist-in-residence i Art4med-prosjektet ved Finnish Bioart Society. Hun har tidligere vært tilknyttet Humboldt-Universität zu Berlin som gjestestipendiat, og kunstner i residens ved laboratoriene til Max-Delbrück-Centre for Molecular Medicine i Berlin. Arbeidene hennes har blitt stilt ut internasjonalt. Hennes nåværende forskning er støttet av Kone Foundation.

"ÆON"

ABOUT THE ARTWORK

ÆON is a speculation of a world where aging can be reversed by genome-editing. The work consists of three parts: the proof-of-concept-experiment in the laboratory, the technology as a semi-speculative consumer device and poetic story realized as triptych of photographs.

Scientists have been able to eliminate major hallmarks of cellular aging in mice by partially reprogramming specific genes called the Yamanaka Factors. Drawing from this research recently published in *Cell*, the artist created her own experiment at the laboratories of Max-Delbrück-Centre for Molecular Medicine Berlin: she was “reversing” cellular ageing in human cells by partially reactivating the Yamanaka factors by using the novel CRISPR/dCAS9 gene activation system.

The experiment speculates how reversing aging might be conducted in the future with CRISPR. Based on the scientific experiment, she designed a semi-speculative device, an inhaler, a breathable "rejuvenation treatment", including 3 vials of dCAS9, gRNA and gNano particles.

The *ÆON* triptych illustrates a couple, who in the past as young adults, has made opposite choices to use the rejuvenating technology and now 60 years later has to face the consequences of this decision. The poetic story indicates how the couple's transhumanist and spiritual worldviews collide in the everyday situations.

ÆON aims to critically address societal dimensions of the idea of a prolonged lifespan and invites to engage with significant philosophical questions about human life, death and afterlife.

OM KUNSTVERKET

ÆON er en spekulasjon om en verden hvor aldring kan reverseres ved hjelp av genredigering. Verket består av tre deler: et eksperiment i laboratoriet, teknologien som en semi-spekulativ forbruksvare og en poetisk historie vist som tre forbundne fotografier.

Forskere har vært i stand til å eliminere viktige kjennetegn ved cellulær aldring hos mus ved delvis å omprogrammere spesifikke gener kalt Yamanaka-faktorene. Med utgangspunkt i denne forskningen som nylig ble publisert i Cell, skapte Tikka sitt eget eksperiment i laboratoriene til Max-Delbrück-Centre for Molecular Medicine Berlin: hun "reverserte" cellulær aldring i menneskelige celler ved å delvis reaktivere Yamanaka-faktorene ved å bruke den nye CRISPR /dCAS9 genaktiveringssystem.

Eksperimentet spekulerer i hvordan reversering av aldring kan utføres i fremtiden med CRISPR-teknologi. Basert på det vitenskapelige eksperimentet designet Tikka en semi-spekulativ enhet, en inhalator, en pustende "foryngelsesbehandling", inkludert tre hetteglass med dCAS9, gRNA og gNano-partikler.

Bildeserien ÆON viser et ektepar som tidligere har tatt motsatte valg for å bruke den foryngende teknologien, og som nå, 60 år senere, må ta konsekvensene av denne avgjørelsen. Den poetiske historien viser hvordan parets transhumanistiske og spirituelle verdenssyn kolliderer i hverdagssituasjoner.

ÆON reiser kritiske spørsmål om samfunnsmessige dimensjoner ved ideen om en forlenget levetid, og inviterer til betydelige filosofiske diskusjoner om menneskets liv, død og et mulig etterliv.

"Eudaimonia"

ABOUT THE ARTWORK

Eudaimonia is a philosophical-speculative future scenario where human psyche and character has become a matter of molecular biology and can be altered with personalized genome editing device.

Today some bioscientists claim to have found that specific genes fundamentally affect human behaviour. Explicit features of character and psychological qualities, such as empathy and impulsive behaviour, are traced even to a single allele of a gene. These claims open up the question of whether the "optimization" of the human psyche would soon become an issue of genome editing and biomedicine.

The artwork *Eudaimonia* aims to raise critical questions about possible impacts of the novel genome editing technology CRISPR and genetic determinism. The concept was inspired by Aristotelian philosophy of happiness, *Eudaimonia*, in which good life can be reached through lifelong process of self-development towards virtues. The work speculates on contemporary version of the virtues: autonomy, creativity and efficiency and connects these in the questions of human biomedical enhancement. Can happiness be reached through a technological fix or does it require long term self-development?

The art work is realized as a fictional genome editing device, a desirable consumer product and as a short film imagining the possible societal impacts of the technology: a story of three individuals seeking help from mysterious gene editing technology in their quest to find happiness in contemporary western capitalistic world. The work thematizes the dark side of biotechnologization of the human psyche and phantasmatic drive towards "better life".

OM KUNSTVERKET

Eudaimonia er et filosofisk-spekulativt fremtidsscenario der menneskelig psyke og karakter har blitt et spørsmål om molekylærbiologi: som noe som kan endres med en personlig genredigeringsenhet.

I dag hevder noen forskere innen biovitenskap at spesifikke gener fundamentalt påvirker menneskelig atferd. Eksplisitte karaktertrekk og psykologiske kvaliteter, slik som empati og impulsiv oppførsel, kan til og med spores ned til en enkelt allel av et gen. Disse påstandene åpner for ideen om at "optimalisering" av menneskelige psyke vil kunne bli et spørsmål om genomredigering og biomedisin.

Dette verket reiser kritiske spørsmål om mulige ringvirkninger og konsekvenser av den nye genredigeringsteknologien CRISPR, og ideer om genetisk determinisme. Verkets navn er inspirert av den aristoteliske lykkefilosofien Eudaimonia, der godt liv kan nås gjennom livslang prosess med selvutvikling mot dyder. Verket spekulerer i moderne versjoner av dydene, da særlig autonomi, kreativitet og effektivitet, og kobler disse sammen med spørsmål om biomedisinsk forbedring av mennesket. Kan lykke oppnås gjennom teknologiske løsninger eller krever det langsiktig selvutvikling?

Kunstverket er realisert som en fiktiv genredigeringsenhet, et ønskelig forbrukerprodukt og som en kortfilm om mulige samfunnsmessige konsekvenser av teknologi: en historie om tre individer som søker hjelp fra mystisk genredigeringsteknologi i en søken etter å finne lykke i en nåtidig, vestlig, kapitalistisk verden. Verket tematiserer en mørk side av bioteknologifisering av menneskets psyke og fantasmatisk drift mot "bedre liv".

Takk // Thanks

A warm thank you to everyone who has contributed to the realisation of this art exhibition!

A special thanks to:

The artists
Everyone in the Caring Futures project
Hildegunn Birkeland at Sølvsberget Gallery
Sesella Fossan Knutsvik at Sølvsberget
Kenneth Varpe
Cathrine Sneberg
Smart Sustainable Cities Research Network, UiS
UiS HelseCampus

En stor takk til alle som har bidratt til å realisere denne utstillingen!

En særlig takk til:

Kunstnerne
Alle i Caring Futures prosjektet
Hildegunn Birkeland v/ Sølvsberget Galleri
Sesella Fossan Knutsvik v/ Sølvsberget
Kenneth Varpe
Cathrine Sneberg
Smart Sustainable Cities Research Network, UiS
UiS HelseCampus

Arrangører

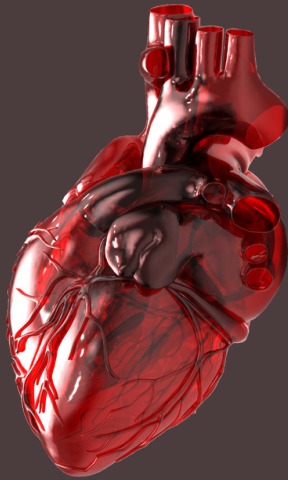

Støttespillere

Samarbeidspartnere

Care is “a species activity that includes everything that we do to maintain, continue and repair our world so that we can live in it as well as possible. That world includes our bodies, our selves, and our environment, all of which we seek to interweave in a complex, life-sustaining web”

Joan Tronto 1993: 103